

Radu Isaic**Sub lumina felinarului****Roman****Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României****ISAIC, RADU****Sub lumina felinarului / Radu Isaic. - Onești :**

Magic Print, 2025

ISBN 978-606-622-758-2

Reproducerea integrală sau fragmentară, prin orice formă și prin orice mijloace tehnice, este strict interzisă și se pedepsește conform legii.

Răspunderea pentru conținutul și originalitatea textului revine exclusiv autorului / autorilor.

Editura Magic Print**Onești, 2025**

Radu Isaic (n. 1980) este profesor de filosofie la Colegiul Național „Dimitrie Cantemir” Onești. A absolvit Universitatea „Transilvania” Brașov, Facultatea de Silvicultură, promoția 2003. A profesat timp de șaisprezece ani ca inginer în cadrul Regiei Naționale a Pădurilor – Romsilva, perioadă în care și-a continuat studiile în domeniul economiei și filosofiei culminând cu finalizarea unui doctorat la A.S.E. București, Facultatea R.E.I.. În anul 2023 a publicat tratatul de economie „Crize și Cicluri Economice. Teoria Constructală în Economie”, la editura Magic Print Onești.

CUPRINS

Capitolul 1. În loc de introducere	7
Capitolul 2. Încercarea	9
Capitolul 3. Ecaterina	19
Capitolul 4. Căminul	81
Capitolul 5. Mirela	95
Capitolul 6. Întâlnirea	105
Capitolul 7. Sauna	141
Capitolul 8. Concertul	153
Capitolul 9. Lecțiile de dans	183
Capitolul 10. Jocul de table al relațiilor	197
Capitolul 11. Sala de forță	202
Capitolul 12. Biblioteca	215
Capitolul 13. Cârciuna	239
Capitolul 14. Biserica	255
Capitolul 15. Tâmpa	262
Capitolul 16. Cariera de piatră	280
Capitolul 17. În loc de încheiere	304

Capitolul 1. În loc de introducere

Sistemul este perfect. Creatorul lui a reușit pe deplin. El se dezvoltă și evoluează permanent. Nimic nu îl oprește. Subsistemele componente i se supun și sunt obediente singurului principiu al sistemului: „mai mult și mai bine”. Dacă unul din subsisteme periclitează sistemul în ansamblul său este eliminat indiferent de costurile aferente.

Orice ajută sistemul să se dezvolte este păstrat și răspândit în întreg sistemul. Nu are importanță ce: sistem de idei filosofice, credințe, religii sau modă, limbaj, unități de tot felul.

Sistemul cu cât se dezvoltă, cu atât se ierarhizează și produce mai multe subsisteme. Sisteme conținând alte sisteme, conținând alte sisteme. Totul se oprește la individ, nodul de bază. Flexibilitatea și libertatea nodului conferă flexibilitate și libertate sistemului. Cu cât un nod este mai liber și stabilește legături mai multe, cu atât sistemul este mai rezistent. Legile conferă stabilitate și libertate nodului care se repercutează în cele ale sistemului.

Subiectul în propoziție este atât sistemul cât și nodul. Stau pe același loc. Nu se poate unul fără celălalt. Sistemul nu este doar o sumă de noduri. Principiile de

funcționare ale sistemului sunt diferite de cele ale nodurilor, dar sunt strict dependente.

Sistemul nu se poate dezvolta decât pe seama mediului înconjurător. Trebuie să spargă acest mediu, să îl fărâmițeze, să îl pătrundă, să formeze canale de curgere în interiorul lui prin care să își verse substanța. Peste tot întâmpină rezistențe și trebuie să spargă bariere. Sistemul este format din canale prin care substanța lui curge de la un nod la altul.

Mediul se schimbă și la fel trebuie să facă și sistemul pentru a rămâne în viață. El este nevoit să își ia substanța de la unele subsisteme și să o transmită la altele în efortul de neoprit de a se adapta.

Pentru sistem nu contează ce subsisteme dispar, sărăcesc și care se construiesc sau se îmbogățesc atât timp cât sistemul în ansamblul lui se dezvoltă.

Sistemul trebuie să testeze mediul pe care vrea să îl pătrundă; să vadă cât efort depune, care sunt costurile și care sunt beneficiile, pe unde pătrunde. În cazul în care un subsistem este periclitat, sistemul trebuie să știe dacă merită sau nu să îl păstreze. Așa că suferința, durerea, răul sunt necesare sistemului în ansamblul său și fără ele existența sistemului este periclitată.

Capitolul 2. Încercarea

Sunt student. E după amiază. Mă deplasez ușor spre cămin. Strada este lungă, cu case vechi de o parte și de alta a drumului. Oameni anonimi trec pe lângă mine. Ceasornicarul din colț mă salută. Am început să ne cunoaștem tot venind cu ceasul la reparat.

Mă grăbesc. Am atâtea de făcut și toate sunt mici prostioare. La sfârșitul asta de săptămână Cati mi-a spus că va veni. Nu am mai văzut-o de la vacanță. Intru în campus. O masă de studenți anonimă mișcătoare.

Trec pe lângă portar și mă reped în cameră. Îl găsesc pe Mișu la calculator.

„Mișule, cea mai tare chestie!”

„Ce?”

„Știi cum putem avea femei pe gratis. E un club de sataniști la marginile orașului. Aduc curve când își fac ritualurile și cei ce sunt acolo le au pe gratis.”

„L-am cunoscut pe un prost, student la filologie. Tipul este în grup. Mi-a povestit. E tare.”

„Păi și ce, trebuie să intrăm în clubul lor?”

„Nu. Doar participăm așa de sanchi la ritualurile lor. Și la urmă ne distrăm.”

„Păi și unde l-ai cunoscut pe nătărău?”

„În cârciumă. Eram cu Andrei. Și ne-am băgat în seamă cu prostul. E un tip ciudat, cu o moacă bizară.

Ne-am băgat în seamă cu el să facem mișto. Și uite ce-a ieșit.”

„Și v-a povestit el toate astea? Măi las-o!..”

„Dacă îți zic... Dorea să ne impresioneze. O făcea pe nebunul cu noi. Se dădea mare și tare. Aschimodia. O slăbătură, alb la față și cu freza de nătărău, îi venea bretonul pe ochi, o făcea pe misteriosul.”

„Și, concluzia?”

„Măine seară plecăm cu cinciul până la capăt. Ne dăm jos la ultima stație, mai mergem puțin prin niște dărăpănături, mi-a explicat tipul unde este și ce se impune să facem să ajungem acolo. Participăm un pic la cultul lor și la urmă aduc gagicile și ne distrăm un pic cu ele.”

Mișu, vizibil emoționat, începu să se agite. Îi era frică, dar nici nu voia să scape o așa aventură, să aibă ce povesti și să iasă din viața anostă de cămin. Ochii îi ieșiseră din orbite de agitație și își tot freca mâinile.

„Și mai spunem la alții?”

„Nu spunem la nimeni, ce dracu, vrei să ne trezim cu tot căminul de nefuțuți pe cap?”

„Fii atent, plec la bibliotecă. Hai să ne calmăm! Măine seară plecăm.”

„Și dacă pățim ceva? În ce porcărie mă bagi?”

„Nu pățim nimic, calmează-te! Merge și Andrei. Sunt niște dilii, atât și nimic mai mult. De altfel, nu te obligă nimeni.”

„Bine, bine. Vedem noi.”

„Hai! Pa! Am plecat.”

Știam că îl las pradă unei agitații mari. Va fi chinuit de alternative, să se bage într-o aventură cu final necunoscut sau să rămână la viața lui monotonă. Îl știam fricos, își va face tot felul de scenarii, care de care mai aberante și ciudate. Dar până la urmă va merge. Nu se poate despărți de mine și de Andrei și este dornic de emoții, plus că e cam stătut. Stă prost la capitolul cunoaștere de colege, este emotiv și timid.

În desele ieșiri ale mele și ale lui Andrei la câte o bere după cursuri sau după ce ne plictiseam prin bibliotecă cu câte o carte trecută pe lista cărților musai de citit, dar îngrozitor de plictisitoare și lipsită de actualitate, l-am cunoscut pe un tip de vârsta noastră. Stătea singur la masa de lângă noi, iar cârciuma era cam goală. Conversația noastră lânzezea; din lipsă de ocupație, ne băgăm în seamă cu tipul. Andrei, dezinvolt, îl abordează la mișto. Tipul, din mutălăul care era, își dă deodată drumul la vorbă ca o mitralieră.

Și așa aflăm de la prost că era student la filologie în anul doi, dar cocheta cu un grup de sataniști. Și ne povesti de ritualurile lor, în care aduc femeii la urmă și se încinge o orgie. Și eu și Andrei, dornici de emoții tari

și de a trăi și noi aventura în studenție, îl tot ischitim și tipul ne invită la o petrecere de a lor, ne spune unde este, când și cum ajungem, ne spune că ne face el intrarea. Noi, neînfricați, acceptăm.

De ce am făcut-o? Nu știu. Din același motiv pentru care pe front se trimit proști de 18 – 20 de ani. La vârsta asta nu gândești și ești dornic de aventuri, crezi că ție nu ți se poate întâmpla nimic rău și ești nemuritor. Stai foarte prost la capitolul calcul probabilistic.

În seara când am stabilit întâlnirea ne găsim în stație la autobuz șase inși. Mișu nu și-a putut ține gura și și-a anunțat prietenii. Ne strângem mâinile. Începem să glumim între noi.

„Ce ai făcut? Nu ai putut să îți ții gura?”

„Lasă că nu se termină fetele dacă venim și noi.”

„Să fim mai mulți că este mai bine. Cine știe ce se poate întâmpla.”

Rădem și ne încurajăm unii pe alții, construim în dialog tot felul de scenarii bizare și periculoase, ne punem în pericol în situații imaginare din care ieșim bine dând dovadă de creativitate. Vrem să fim maeștrii improvizației.

În sfârșit vine autobuzul. Doi nu își scot bilet. Explicația lor este că la ora asta nu mai trec controlorii. Statistic, dacă nu îți scoți niciodată bilet, chiar dacă ești din când în când prins și plătești amendă, tot rămâi pe plus. Două stații apucăm să mergem cu moșnegii și

babele din autobuz. La a treia stație se urcă controlorii, doi inși; unul a urcat pe ușa din față, altul pe cea din spate. Ratații dracului, când nu ești bun de nimic și nu te angajează nicăieri, te faci controlor. Îi „ginim” din prima. Moacele lor de boschetari sunt inconfundabile. Ochii li se plimbă în cap să-i dibuiască pe cei fără bilet. Așa cum noi îi recunoaștem pe ei, așa ne recunosc și ei pe noi.

Băieții ne „dibuie” din prima. Vin lângă noi și ne cer biletele.

„Ce fac băieții? Bilete avem?”

Și începe țigăneala. Colegii mei încep cu: „Că nu am avut timp să scoatem, era închis că este târziu”. Încercăm să îi domolim cu rugăminți. Nu avem pe cine. Băieții se încălziseră și doreau sânge și nici noi nu aveam bani la noi. Controlorii îi dau jos pe colegii noștri și noi, în semn de solidaritate, coborâm după ei.

„M-am săturat de voi! Nu vă luați niciodată bilet. Mai faceți și gura mare.”

„Hai șefu`, lasă-ne! Ia de o bere de aici și gata!”

„Nu ți-e rușine? Mă mituiești pe mine? Ce crezi că sunt eu, corupt?”

„Hai, las-o!”

Controlorii îi țineau de mâini pe colegii mei fără bilet. Unul dintre ei, Vali, se smuci deodată și fugi spre cămin. Începură răcnetele. Controlorul care îl avea în grijă se năpusti pe urmele lui, dar fața lui de troscău și